

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΣ

ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ,

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Έτος της Σόρου Δραχ. 22

Έτος . . . » 26

Διά τας Διατρ. τόν στίχ. λ. 25

Διά τὰ Δικαστικά τόν » λ. 15

Διά τας Είδοποιήσεις Δραχ. 6

ΕΡΜΟΥΠΟΛΙΣ τήν 4 Μαρτίου 1861.

Μεταφέρονται εκ τής 'Ελπίδος, κατά προτίμησιν πάσης άλλης ύλης, τήν πολυζήτητον διακοίνωσιν τής 'Ρωσσίας άφορώσαν τὸ ὑποβληθέν εἰς τὰς Δυνάμεις ὑπόμνημα τοῦ Μ. Βεζύρου περὶ τής περιουσίας του, περὶ οὗ πολὺς ἐγένετο λόγος ὑπὸ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ τύπου.

Ἡ Α. Υ. ὁ Μέγας Βεζύρης ἐξέθεσε δι' ἐκθέσεώς του πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Σουλτάνον τὸ ἀποτέλεσμα τής εἰς τινὰς ἐπαρχίας τής Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας περιουσίας του. Ἡ περιουσία αὕτη παρήγαγεν εἰς τὸν Μεχμέτ Κυπρισλῆ πάσαν τὴν παρήγορον βεβαιότητα ὅτι ἡ κατάθλιψις τῶν ἐν ταῖς χώραις ταύταις Χριστιανῶν ὑπάρχει ἐν τῇ φαντασίᾳ μόνον ἐκείνων, οἵτινες διὰ παντὸς τρόπου προσπαθοῦσι νὰ δυσφημῶσι τὴν πατρικὴν διοίκειν τῶν Μουσουλμανικῶν ἀρχῶν ὁ Μέγας Βεζύρης ἀλλήως ἀτομικὰ τινὰ μόνον ἐγκλήματα ἀνεύρεν, ἅτινα καὶ ν' ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ τιμωρήσῃ προσπαθῆσε, ἀλλ' οὐδὲν ἔγχεος ἀπῆντησε συστηματικῆς καταδιώξεως τῶν Χριστιανῶν παρὰ τῶν συμπολιτῶν αὐτῶν Μουσουλμάνων ὁ Χριστιανικὸς πληθυσμὸς ἀπολαύει μάλιστα διαρκούς προόδου διαδηλουμένης, ὡς μᾶς πληροφορεῖ ὁ Μ. Βεζύρης, καθ' ἅπασαν τὴν Ὀθωμανικὴν αὐτοκρατορίαν.

Ἀλλήως μετὰ μεγάλης χαρᾶς ἠσπασθῆμεν τὴν εἰδήσιν ταύτην, ἣν ὁ Μ. Βεζύρης μᾶς δίδει. Ἡ 'Ρωσία οὐδέποτε παρεξέκλινε τῆς μερίμνης τῆς ὑπὲρ τῶν Χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς λαῶν, καὶ πρώτη χειροκροτεῖ διὰ τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τῶν παρὰ τῆς Ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως καταβαλλομένων προσπαθειῶν πρὸς βελτίωσιν τῆς τύχης τῶν Χριστιανῶν ὑπηκόων τῆς, προσπαθεῖν, ἅς κατὰ μέγα μέρος δύναται νὰ διεκδικῆ τὴν δόξαν ὅτι αὕτη ἡ 'Ρωσία προσεκάλεσεν.

Οὐδεὶς ὅμως ἀμφισβᾷλλει ὅτι αἱ ἀρχαὶ τῶν χωρῶν ἅς διήλθεν ὁ Μέγας Βεζύρης ἐξεπονήθησαν πολὺ διὰ τὴν εὐθύνην ἣν διέτρεχον ὡςτε φυσικὸν ἦτο νὰ ζητήσῃσιν πᾶν μέσον ἐν' ἀποφύγωσιν αὐτῆν. Μεταξὺ τῶν μέσων τούτων, εἶναι ἐν, τοῦ ὁποίου ἐκάστοτε ἐγένετο καὶ γίνεται ἐπιτυχῶς χρῆσις παρὰ τῶν Τουρκικῶν ἀρχῶν, ὡς αἰεὶ πρόκειται περὶ ἀνακρίσεως τινος προκαλουμένης ἐκ παραπόνων τῶν Χριστιανῶν εἶναι δὲ τοῦτο ἡ ἐκρόβισις. Φαίνεται λοιπὸν ἀριδίλως ἐξ ὅλων τῶν ληρθεῖσῶν πληροφοριῶν περὶ τῆς περιουσίας τοῦ Μ. Βεζύρου, ὅτι ἡ ἐκρόβισις προηγήτο τῆς αὐτοῦ ὕψηλότητος καθ' ἅπαντα τὰ παρ' αὐτῆς ἐπισκεφθέντα μέρη. Αἱ ἀρχαὶ ἐθέτον εἰς κίνησιν τοὺς φίλους των, οἵτινες ἠλείουσι τοὺς Χριστιανούς διὰ τῆς ἐνδικήσεως ἐὰν ἤθελον ποτε τολμήσει νὰ εἰπῶσι τὴν ἀλήθειαν καὶ οἵτινες κατὰ πάσαν στιγμὴν ἐπανελαμβάναν αὐτοῖς τὸ δημῶδες ἐκεῖνο λόγιον, ὑπὲρ οἱ ἀτυχεῖς βραχιάδες ἐβλεπον ὅτι ἐφημερίζετο εὐκόλως κατὰ πᾶσας τὰς ἀνακρίσεις, ἀδ' αἰμαρὸς παρέρχεται, ἀλλ' ἡ ἄμμος μένει. Τούτο σημαίνει ὅτι ὁ Μ. Βεζύρης, ὅσον δίκαιος καὶ αὐστηρὸς καὶ ἂν ἦτο, ἤθελεν ἐπιστρέψει εἰς Κωνσταντινούπολιν, οἱ Χριστιανοὶ δὲ ἤθελον ἐξακολουθεῖ νὰ ὦσιν ἐκτεθειμένοι ἀπέναντι τῶν Ὀθωμανικῶν ἀρχῶν καὶ τῶν Ὀθωμανῶν ἀρχόντων, καθ' ὧν ἔσχον τὴν βλακίαν νὰ παραπονεθῶσιν.

Καὶ ἂν ὑποθέσωμεν λοιπὸν ὅτι ὁ Μ. Βεζύρης ἐδέχθη, ὡς βεβαίως, ὅλους τοὺς κατοίκους ἀδιακρίτως, ὅτι ὑπερβῆσαν αὐτοὺς νὰ μὴ τῷ ἀποκρύψῃσι τίποτε, καὶ ὅτι ἐπισήμως τοῖς ὑπεσχέθη ὅτι οὐδένα διέτρεχον κίνδυνον λέγοντες τὴν ἀλήθειαν, πάλιν ἐρωτῶμεν πάντα ὅστις κρίνει τὰ πράγματα ἄνευ προκαταλήψεως ἐὰν δυνάμεθα νὰ ἐμπιστευθῶμεν εἰς τὰ ἀποτελέσματα τοιούτων ἀνακρίσεων; Μολοντούτο, ἂν καὶ μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ πίσις ἐπὶ τῶν Χριστιανῶν, ἂν καὶ ἔνευεν αὐτῆς, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πληροφοριῶν ἡμῶν, ἠναγκάσθησαν οὗτοι τὰ κυριώτερα

παράπονά των νὰ σιγήσῃσι, πληθὺς μνηύσεων ἐδόθη εἰς τὸν Μ. Βεζύρην ἄλλ' αἱ μνηύσεις αὗται περιστρέφοντο ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς δευτερεύοντα πράγματα καὶ καθήκοντο προσώπων, ὧν ἠδύνατο νὰ ἐκθῆσῃσι τὰς καταχρήσεις χωρὶς νὰ τρέχῃσι μεγάλους κινδύνους, π. χ. κατὰ ζαπτιέδων, εἰσπρακτόρων, ἀρχιερέων Ἑλλήνων, τσορπαζίδων καὶ κοτσαπασίδων Χριστιανῶν, κτλ. Δὲν ἐπιχειροῦμεν νὰ ὑπερασπισθῶμεν τὰς καταχρήσεις ταύτας, διότι μάλιστα γινώσκομεν πόσον αὗται ὑπάρχουσιν ἐφριζόμεναι ἐν τῷ συστήματι τῆς Τουρκικῆς διοικήσεως, ἥτις εἶναι ἡ πηγὴ αὐτῶν καὶ ποίους ὀλεθρίους καρποὺς φέρουσι διὰ τοὺς Χριστιανικοὺς λαοὺς τῆς Ὀθωμανικῆς ἐπικρατείας ὡςτε ἀδιστάτως χαίρομεν διὰ τὰς ὑπισχυόμενας βελτιώσεις ἐπὶ ὅλων τούτων τῶν ἀντικειμένων (δηλ. διὰ τὰς ἐνοικιάσεις τελωνείων, τὰς συλλογὰς φόρων, τοὺς ζαπτιέδες, τὰς ὁδοὺς, συγχοινωνίας, τὰ ποινικὰ δικαστήρια, τὸν ἑλληνικὸν κλῆρον) καὶ εὐτυχεῖς λογισόμεθα ἐὰν ἴδωμεν ὅλας ταύτας τὰς ὑποσχέσεις ἐκπληρουμένας. Ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ ἐλπίζομεν τοῦτο; Μήπως καὶ αὗται μείνωσι νεκρὸν γράμμα, ὡς αἱ διατάξεις τοῦ χατχουμαγιούν καὶ τῶσαν ἄλλων διαταγμάτων ἐκδοθέντων παρὰ τῆς Ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως ὑπὲρ τῶν Χριστιανῶν ὑπηκόων τῆς;

Ὁ Μ. Βεζύρης λέγει εἰς τὴν ἐκθέσιν του ὅτι οὐδὲν ἠμέλησεν ἵνα γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ θεραπεύσῃ, ἐὰν ἦσαν βλάσιμοι, τὰς δικαίας αἰτιάσεις, τῶν ὑπηκόων τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου. Ἀλλὰ χωρὶς νὰ θέσωμεν εἰς ἀμφισβᾷλλαν τὴν διορατικότητα τοῦ Ὀθωμανοῦ πρωθυπουργοῦ, δυνάμεθα ὅμως νὰ ἐρωτήσωμεν ἐὰν εἶχε καὶ τὰ μέσα νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ ἀνορθώσῃ τὰς δικαίας αἰτιάσεις τῶν Χριστιανῶν, ἐν μιᾷ περιουσίᾳ, ἣν ἔκαμεν οὕτως εἰπεῖν πετακτὰ (à vol d'oiseau). Καὶ ἅς λάβωμεν ὡς παράδειγμα μέρος τι τῆς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ περιουσίᾳ τοῦ εἰς τὴν Βάρναν ἔμεινε δύο ἡμέρας, εἰς τὴν Σούμπλαν πέντε ἡμέρας, εἰς τὸ Ῥασογὰ μίαν ἡμέραν, εἰς τὸ Τορλάκ μίαν ἡμέραν, εἰς τὸ Ρουτσούκιον δέκα πέντε ἡμέρας, εἰς τὴν Νικόπολιν ὡρας μόνον τινὰς, εἰς τὸ Σιστόβιον μίαν ἡμέραν, εἰς τὸ Βιδίνιον ἑπτὰ ἡμέρας, καὶ καθέξῃς. Ἦτο λοιπὸν ἀνθρωπίνως δυνατόν νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ ν' ἀνορθώσῃ τὰς αἰτιάσεις τῶν λαῶν, μετ' αὐτὴν ταχύτητα κινήσεως, δι' ἧς ἠδυνήθη ὁ Μ. Βεζύρης ἐντὸς τεσσάρων μηνῶν νὰ διατρέξῃ τῆς ἀποστάσεις ἀπὸ Βάρνης εἰς Βιδίνιον καὶ ἀπὸ Βιδίνιου εἰς Θεσσαλονίκην; Ὡστε ἐξετάζων τις τοὺς σταθμοὺς τοῦ Μ. Βεζύρου καὶ τὴν διάρκειαν τῆς εἰς ἐκάστην πόλιν διαμονῆς του, ὀφείλει νὰ συμπεράνῃ ὅτι ἐκ προοιμίων ἐπίστευεν οὗτος ὅτι ἐγίνωσκε τὴν ἀλήθειαν καὶ δὲν εἶχε ν' ἀνορθώσῃ τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος αἰτιάσεις. Μετ' τὴν περηθῆσιν αὐτῆν φαίνεται ἀπῆλθε καὶ μετ' τὴν ἰδίαν ἐπέστρεψεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὡς ἡ ἐκθέσις του ἀποδεικνύει.

Καὶ ὄντως, δὲν γίνεται ἐν αὐτῇ λόγος ἢ περὶ τῆς τιμωρίας ἐγγλημάτων τινῶν καὶ παραπτωμάτων ἐξ ἐκείνων ἅτινα ἀπαντῶνται εἰς ὅλας τὰς ἀνθρωπίνους κοινωνίας καὶ αὐτὰς ἐπὶ τὰς διατελούσας ὑπὸ κυβερνήσεις ἀρίστα διοργανισμένας. Ἀλλ' ἀναμφισβᾷτως τὸ τοιοῦτο ἦτο ἔργον τῶν συνήθων δικαστηρίων καὶ οὐχὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ ἐνὸς μεγάλου κράτους, τοῦ ἐπιφορτισθέντος παρὰ τοῦ κυριάρχου του νὰ ἐνεργήσῃ ἐρεῦνας εἰς εὐρείας ἐπαρχίας. Καὶ τῶντι ἐξ αὐτῆς τῆς ἐκθέσεως τοῦ Μ. Βεζύρου μανθάνομεν ὅτι, ἐκτὸς τῆς ἐπαρχίας τῆς Νίσσης, ὅσα ὁ μέγας αὐτὸς ὑπάλληλος ἐπραξε κατὰ τὴν περιουσίαν του εἰς τὴν Βουλγαρίαν καὶ Ρούμελην περιωρίθησαν εἰς τὴν τιμωρίαν τῶν ὀλίγων ἐγγλημάτων, ἅτινα ὑπάρχουσιν εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ κόσμου.

Ἄλλῃθες ὅμως εἶναι ὅτι ὁ Μ. Βεζύρης ἐδημοσίευσεν προεστὶ ἐν προσωρινῶν διατάγμα συγκείμενον ἐξ 21 ἀρθρῶν διὰ τὰς διαφόρους ἐπαρχίας τῆς Βουλγαρίας. Ἀλλὰ δὲν εἶδομεν νὰ λάβῃ καὶ πρόνοιαν τινὰ ὅπως τὸ διάταγμα τοῦτο ἐφαρμοσθῇ καλλίτερα παρ' ὅσον ἐφαρμόσθησαν οἱ

κατ' ἐπιφάνειαν τοσοῦτοι ἀγαθοὶ ἀλλὰ πράγματι τοσοῦτον ἄγονοι νόμοι, οἱ διακηρυττάμενοι διὰ τοῦ χατχουμαγιούν. Ἄλλως τε, ἡ σύνταξις τῶν ἀρθρῶν τοῦ διατάγματος τούτου ἐστὶ τασσοῦτον ἀόριστος, ὡςτε παρέχει εἰς τὴν αὐθαίρεσιν τῶν ἐπιτοπιῶν ἀρχῶν πλήρη ἔκτασιν, καὶ αὗται δὲν θέλουσι λείψει νὰ ὠφελῆθῶσιν, ἵνα ἐκμεταλλεθῶσι πλέον παρὰ ποτε τοὺς Χριστιανούς λαοὺς, κατὰ τὰ εἰθισμένα ἐν τῇ Τουρκίᾳ, ἅτινα μᾶς πληροφοροῦσιν οἱ πανταχόθι πράκτιρες μᾶς. Διὰ νὰ ἐνοήσωμεν δὲ κάλλιον τὴν ἀξίαν τοῦ προκειμένου διατάγματος, ἅς ἐξετάσωμεν ἐν συνόψει τὰ κυριώτερα του μέρη.

Τὸ 1 ἄρθρον διατάττει ὅτι ἐνεκα τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν καταστρεφόντων τὰς χώρας ληστῶν, οἱ κάτοικοι τῶν διαφόρων μερῶν θεωροῦνται ἐγγυηταὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ ὀφείλουσι νὰ καταγγέλλουσι εἰς τὴν κυβέρνησιν τοὺς ληστὰς καὶ κακοποιούς. Τὸ ἄρθρον τοῦτο, παρατηρητέον ἐν παρόδῳ, εἶναι μίᾳ ὁμολογίᾳ τῆς πληρεστάτης ἀνικανότητος τῆς Ὀθωμανικῆς διοικήσεως ὅπως θέσῃ γαλιόν εἰς τὴν ληστείαν ἀλλὰ καὶ ἡ παρὰ τοῦ Μ. Βεζύρου ἐκφρασθεῖσα θεραπεία εἶναι ἰδανικὴ, ἡ μᾶλλον τείνει εἰς τὸ νὰ βίπτῃ ἐπὶ τῶν εἰρηνικῶν Χριστιανῶν πάσαν εὐθύνην διὰ τὰς ληστείας τῶν συμπολιτῶν των Μουσουλμάνων, ὧν ἀναγκάζονται μὲν νὰ ὦσιν οἱ ἐγγυηταὶ, οἵτινες ὅμως μετὰ τὴν διάπραξιν κακούργηματός τινος βεβαίως θέλουσι κατορθῶναι νὰ διαφεύγῃσι τὰς δὴθεν καταδιώξεις τῶν ἀρχῶν ὡς δὲ πρὸς τοὺς ληστὰς τοὺς εἰς σώματα ὀργανισμένους καὶ μακρὰν τῶν χωρῶν ζῶντας, τί δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ ἢ ἀλλήλεγγυή τῶν εἰρηνικῶν πολιτῶν; Ἄλλως τε ὁ Μ. Βεζύρης ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ τὸ κατὰ τοῦτο ἀνεφικτον τοῦ διατάγματος, διότι παραγγέλλει τοὺς διαφόρους διοικητὰς νὰ σπουδάσωσι πρῶτον τὸν τρόπον, δι' οὗ δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐπειτα νὰ τὸ ἐκτελέσωσιν, ὡςτε εἶναι πρόδηλον ὅτι, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, τὸ ἄρθρον τοῦτο οὐδεμίαν ἔχει πρακτικὴν ἀξίαν. Τὸ αὐτὸ παρατηρεῖται καὶ ὡς πρὸς τὸ 2 ἄρθρον, τὸ καθιεροῦν ἀλληλεγγυήν ἐπίσης τῶν πολιτῶν ὡς μέτρον, δι' οὗ δύναται νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὰ κτηνώδη κακούργηματα τὰ πραττόμενα παρὰ κακοποιῶν ἐπὶ τῶν νεανίδων καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις ταύτας οἱ ἐνοχοὶ μὲν Ὀθωμανοὶ θέλουσι διαφεύγει τὰς καταδιώξεις, ὡς μέχρι τοῦδε, ἡ εὐθύνη ὅμως θέλει πίπτει ἐπὶ τῶν Χριστιανῶν.

Ἄρθρον 3. Οἱ χωρικοὶ παραπονοῦνται διότι οἱ ἐνοικιασταὶ φόρων τοὺς ὑποχρεοῦνται νὰ μεταφέρωσι κατὰ μέγαν ἀπόστασιν καὶ μάλιστα μέχρι λιμένων ἀπομεμακρυσμένων, τὰ παρ' αὐτῶν φορολογούμενα προϊόντα. Ἄντι νὰ κοπῶσι βίληδον αἱ καταχεύσεις αὐταὶ, ἐμποδιζόμενον αὐστηρῶς τῶν φορολόγων ν' ἀπαιτῶσι τὴν μετακόμισιν ταύτην, ἣν αὐτῇ ἡ Τουρκικὴ νομοθεσία κηρύττει παράνομον, ὁ Μ. Βεζύρης διατάττει ὅτι ἐφεξῆς οἱ φορολόγοι οὗτοι δὲν ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ὑποχρεώσωσι τοὺς χωρικοὺς νὰ μεταφέρωσι τὰ προϊόντα των εἰμὴ εἰς ἀπόστασιν μιᾶς ἡμέρας περιλαμβανομένης εἰς ταύτην καὶ τῆς ἐπιστροφῆς. Καὶ τοῦτο μὲν ἤθελεν εἶσθαι εὐεργετικὸν τι διὰ τοὺς γεωργούς ἀλλ' ὁ νομοθέτης προσθέτει ὅτι, ἐὰν ὁ ἐνοικιαστὴς ἔχῃ χρεῖαν νὰ μεταφερθῶσι τὰ προϊόντα εἰς μείζονα ἀπόστασιν, ἢ εἰς μακρὸν λιμῆνα, ὀφείλει νὰ συμφωνήσῃ περὶ τούτου μετὰ τῶν χωρικῶν, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Μεσλιόου καὶ κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν τσορπαζίδων πλὴν οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι οἱ τσορπαζίδες αὐτοὶ καὶ τὰ μέλη τοῦ Μεσλιόου εἰσὶν ἐν γένει ἐνδιαφερόμενοι εἰς ὅλας τὰς ἐνοικιάσεις τῶν φορῶν. Ὡστε δύναται τις νὰ κρίνῃ ἐὰν τὸ μέτρον τοῦτο θέλῃ προξενήσῃ ἐλάφρωσιν τινὰ εἰς τοὺς γεωργούς, εἰς οὓς δὲν δίδεται βῆτως τὸ δικαίωμα κατὰ τὸ γράμμα τοῦ ἀρθροῦ τούτου καὶ νὰ ἀρνῶνται τὴν μετακόμισιν.

Τὸ ἄρθρον 4. Ὅριζει ὅτι οἱ νόμοι θέλουσι δημοσιεῦσθαι καὶ μεταρράξεσθαι εἰς διαφόρους γλώσσας τοῦ τόπου. Νομίζομεν ὅτι ὁ Μ. Βεζύρης δὲν εἶχε χρεῖαν νὰ δώσῃ

τοιαύτην διαταγήν, διότι αυτή υπάρχει καθιερωμένη από μακρού χρόνου διά του 4 άρθρου του χατχομαγισού.

Το 5 άρθρον είναι αξιοσημείωτον. Ο Μ Βεζύρης καθ' ου νόμον, καθ' ου οι εισπράκτορες και οι ενοικισταί φόρων δέν έχουσι τὸ δικαίωμα νά ζώσι δι' ἐξόδων τῶν χωρίων, ἀτίνα ἐπισκέπτονται, μήτε νά υποχρεώσῃ τοὺς χωρικοὺς εἰς ἀγγαρίας· ἐπιτα δὲ προσθέτει τὰ ἐξῆς. «Ὅστις ἠθελε παραβῆ τὸν νόμον τοῦτον καὶ ἠθελε δώσει ἀνευ πληρωμῆς τροφήν ἢ ἄλλο τι εἰς τινὰ εἰσπράκτορα φόρων, θεωρεῖται παραβάτης τοῦ νόμου». Κατὰ συνέπειαν διὰ τοιαύτην κατάχρησιν δὲ θέλει τιμωρεῖσθαι ὁ εἰσπράκτωρ ἢ ὁ ἐνοικιστής, ἀλλ' ἀπεναντίας οἱ χωρικοὶ, οἵτινες θέλουσιν ὑπόκεισθαι εἰς τὴν αὐστηρότητα τοῦ νόμου, ὡς ἂν ἤθελον ἐνδοῖσαι εἰς τὰς παρ' αὐτοὺς ἀπικιτήσεις καὶ μάστιγα εἰς τὰς παραβιάσεις τῶν ἀπαλλήλων αὐτῶν, οἵτινες συνωδευόμενοι παρὰ τῆς ἐνόπλου δυνάμεως, θά πηγαίνουσιν νά ζώσι δι' ἐξόδων τῶν, διότι βεβαίως ὁ Μ. Βεζύρης δέν δύναται νά υποθέτῃ ὅτι οἱ χωρικοὶ ἐκούσιως θέλουσιν χωρηγεῖν δωρεάν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔχουν τὸ δικαίωμα νά πληρωθῶσι. Περὶ δὲ τῆς τιμωρίας τῶν ἐνόχων μουλτεζιμεδων, οὐδὲ λόγος γίνεται ἐν τῷ διατάγματι.

Ἄρθρον 6. Θέλων νά προλάβῃ τὴν ἐπανάληψιν τῶν κακοπραγιῶν τῶν ληστῶν ἐκεῖνων, οἵτινες παρουσιάζονται εἰς τὰ χωρία ὑπὸ τὸ ὄνομα ζαπτιέδων (χωροφυλάκων), τὸ διάταγμα τοῦτο ὀρίζει ὅτι οἱ χωροφυλάκες οὗτοι ὡς ἂν στέλλονται εἰς ὑπηρεσίαν παρὰ τῶν ἀρχῶν μίᾳ ἐπαρχίᾳ, ὀφείλουσιν νά φέρωσιν ἀποδεικτικὸν τῆς ιδιότητός των ἐσφραγισμένον παρὰ τοῦ διοικητοῦ ἢ τοῦ μουδέρη. ἔχουσιν ὅμως πεποιθῆσιν ὅτι καὶ τὸ μέτρον τοῦτο εἶναι ἰδανικόν, διότι οἱ κάτοικοι τῶν χριστιανικῶν χωρίων γενικῶς οὐδὲ λέξιν Τουρκικὴν γνωρίζουσι, καὶ εἰς μεγάλῃ ἀμνηχανίαν θέλουσιν ἐμβάλεσθαι ὅπως διακρίνωσιν τὰ ἀληθῆ διακριτικὰ σημεῖα ἐνὸς ἐγγράφου γεγραμμένου εἰς τοιαύτην γλῶσσαν, μὲ τὸ ὅποιον οὔτε κἀν θέλουσιν λαμβάνει τὸν κόπον οἱ κατοικοὶ νά ἐφοδιάζωνται.

Διὰ νά συντομεύσωμεν τὰς παρατηρήσεις μας παρερχόμεθα τὰ ἄρθρα 7—11, ὧν αἱ διατάξεις εἰσὶν ἀσήμαντοι.

Τὸ 12. Ἄρχεται οὕτω. «Ἐπειδὴ εἰς τινὰ μέρη ἄνδρες πονηροὶ ἀπήγαγον διὰ τῆς βίας Χριστιανὰς νέας τῶν χωρίων καὶ ἐτολμησαν νά σύρωσιν αὐτάς εἰς δάσν, ἔνθα ἠτίμασαν αὐτάς, ἔπειτα δὲ τὰς μετέφερον εἰς τὰς πόλεις, ἔνθα τὰς ἠνάγκασαν ν' ἀσπασθῶσι τὸ Ἰσλαμισμόν καὶ ἔταξαν αὐτάς εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν γυναικῶν τῶν, χωρὶς αἱ ἀρχαὶ νά προσέξωσιν εἰς τοιαύτας πράξεις· ἐπειδὴ τὸ ἐγκλημα τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν μεγάλων τέρων διότι προσβάλλει καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ὀρησκείαν, οἱ τοιοῦτοι πρέπει νά τιμωρηθῶσι κατὰ τὸν νόμον. Ἐφεξῆς δὲ, ἐφόσον ἕκαστος εἶναι ἐλευθερὸς νά προσβῆ τὴν ἠθικὴν ἢ τὴν ἀρεσκίαν, πρέπει καθ' ἣν περίστασιν θέλει τις νά γίνῃ Μουσουλμάνος νά παρουσιάζηται εἰς τὴν ἀρχὴν κτλ. (ἔπονται αἱ συνήθειαι διατυπώσεις, ὡς ὁ Τουρκικὸς νόμος διαγράφει ἐπὶ τοῦ προκειμένου)». Ἐξ ἐστάσωμεν τὴν πρώτην αἰτιολογίαν τοῦ 12 άρθρου τοῦτου· αὕτη εἶναι ῥητὴ ὁμολογία ἐκ μέρους τοῦ Μ. Βεζύρου, ὅτι νέαι χωρικοὶ Χριστιανοὶ πραγματικῶς, ὡς οἱ πράκτορές μας πολλάκις μᾶς ἐδήλωσαν, ἀπήχθησαν ὑπὸ Μουσουλμάνων, μετεφέρθησαν εἰς τὰ δάσν, ἠτιμάθησαν καὶ βιαίως ἐσύρθησαν εἰς τὸν Ἰσλαμισμόν, χωρὶς αἱ ἀρχαὶ νά καταστείλωσιν τὰ σκληρὰ αὐτὰ ἐγκλήματα. Ἐρωτῶμεν δὲ τίνα τρόπον ἢ τοσοῦτον σαφῆς καὶ ὀριστικῆς αὕτη ὁμολογία συνάδει ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ Μ. Βεζύρου, μὲ τὴν φράσιν τῆς ἐκθέσεώς του, βεβαιούντος διὰ τοῦ θετικῶ τέρου τ ῥόπου (εἶναι αὐταὶ αἱ φράσεις του) ὅτι οἱ Χριστιανοὶ δέν έχουσι νά παραπονεθῶσι διὰ τὴν ἐλαχίστην καταδίωξιν καὶ ὅτι εἶναι ψευδῆς ὁ κατάλογος τῶν διαφορῶν παραφορῶν τοῦ Μουσουλμανικοῦ φανατισμοῦ, ὁ συνταχθεὶς ἐπὶ τῇ βίσει τῶν ἐκθέσεων διαφορῶν Εὐρωπαϊῶν πρακτορῶν ἐν Τουρίᾳ; Ὅταν ὁ Μ. Βεζύρης ὁ ἴδιος μᾶς λέγει ὅτι αἱ ἀπαγωγαὶ καὶ αἱ πρὸς τὸν Ἰσλαμισμόν ἐκδιάσεις ὑπῆρξαν συνεχέσταται ἐν Βουλγαρίᾳ, ἔνεκεν οὗ ἐδέησε νά ἐπέλθῃ πρόνοιά τις καὶ ὅτι τὰ φρικτὰ αὐτὰ ἐγκλήματα συνέβησαν χωρὶς νά προσέξωσιν εἰς αὐτὰ αἱ ἀρχαὶ (αὐταὶ εἶναι αἱ λέξεις τοῦ διατάγματος), ἔχουμεν τὸ δικαίωμα νά υποθέσωμεν ὅτι καὶ ὁ κατάλογος τῶν ἄλλων ἐγκλημάτων, τῶν κατὰ τῶν Χριστιανῶν παρὰ τῶν ὀθωμανῶν πρακτορῶν, ὡς αἱ δολοφονίαι, αἱ ἀπογυμνώσεις κτλ. δέν ἔχει πηγὴν ὅπως φαντασιώδη ὅπως ἕποτε ὅμως ἔπρεπε ν' ἀναμένωμεν ὅτι, ἀφοῦ ἔκαμε τὴν λυπηρὰν ταύτην ὁμολογίαν, ἢ ἐμνήσθημεν, ὁ Μ. Βεζύρης ἠθελε τοῦλάχιστον ἐνεργῆσαι παραδειγματικῶς κατὰ τῶν ἐνόχων τοιούτων βδελυρῶν πράξεων, καθ' ὡς ὁ Μουσουλμανικὸς φανατισμὸς συμμαχεῖ μετὰ τῆς θρησκευτικῆς κτηνωδίας, ἔπρεπε ν' ἀναμένωμεν ὅτι ἠθελε κἀν προσπαθῆσαι νά ἐμπνεύσῃ σωτήριον τινα τρόπον εἰς τὰς ἀρχάς, ὧν βεβαίαι ἂν οὐχὶ τὴν συνενοχῆν, τοῦλάχιστον τὴν ἀσύγγνωστον ἀδιαφορίαν. Πλὴν οὐδὲν τοιοῦτο ἐγένετο, ὁ Μ. Βεζύρης περιωρίσθη ν' ἀντιγράψῃ εἰς τὸ διάταγμα τοῦ ἐνα νόμον, ὅστις ὑπάρχει μὲν ἀπὸ μακροῦ

χρόνου, ἀλλὰ οὐδέποτε ἐξετελέσθη καὶ νά εἶπῃ ὅτι οἱ ἐργάται τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἐγκλημάτων θέλουσιν τιμωρεῖσθαι. Καὶ διατὶ νά μὴ ἐτιμωρήθησαν ἤδη; Καὶ τίς ἔχει τοὺς τιμωρήσει; Βεβαίως αὐταὶ αἱ ἴδιαι ἀρχαὶ, ὧν ὁ Μ. Βεζύρης αὐτὸς χαρακτηρίζει τὸν καλὸν τρόπον τοῦ ἐνεργεῖν!

Πάντα τὰ ἐκτεθέντα μᾶς παρέχουσιν ἀκοῦσαν τὴν ἐκτίμησιν τοῦ διατάγματος τοῦ Μ. Βεζύρου, καὶ δέν ἔχομεν χρεῖαν νά εἰσέλθωμεν εἰς τὰς λεπτομερείας καὶ τῶν λοιπῶν ἄρθρων, τῶν ἀφορούντων ἐπὶ πολὺ δευτερεύοντα ἀντικείμενα. Πανταχοῦ παρατηρεῖται ἡ αὐτὴ ἀκρίβεια πρὸς ἐλάττωσιν τῶν καταχρήσεων, δι' ὡς οἱ Χριστιανοὶ παραπονοῦνται, καὶ ἡ αὐτὴ ἔλλειψις τῶν ἀποτελεσματικῶν ἐκείνων μέτρων, δι' ὧν δύναται νά ἐκτελεῖται, ὅτι διατάσσεται ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου· πλὴν δέν δυνάμεθα νά μὴν μνημονεύσωμεν, ὅπως ἐξηγήσωμεν τῇ ἰδέᾳ μας πληρέστερον, τὸ περιεχόμενον τοῦ 14 άρθρου τοῦ προσωρινοῦ διατάγματος τοῦ δημοσιευθέντος ἐν Βουλγαρίᾳ παρὰ τοῦ Μ. Βεζύρου. Μεταφράζομεν καὶ τοῦτο, ὡς καὶ τ' ἀνωτέρω μνησθέντα, κατὰ τὸ Βουλγαρικὸν κείμενον τὸ ἐπισήμως δημοσιευθὲν. «Ἐξ μᾶθη ἕκαστος, ὅτι σήμερον ἢ ἐπιθμία τοῦ γαληνοτάτου ἡμῶν κυριάρχου εἶναι νά προστατεύωνται ἅπαντες οἱ ὑπῆκοοί του καὶ νά ἐκασφαλίζωνται ἀπὸ παντὸς ἀδικήματος ἢ ζημίας, κατὰ τὸν νόμον, ἐὰν δὲ τι ἀπεικτέον συμβῆ, σκεῖθῃτε μέχρι τοῦ πολοῦ βαθμοῦ ἀπάδει εἰς τὴν θέλησιν τοῦ τουλτάνου. Κατὰ συνέπειαν, ὅπως ἀπομακρυνθῇ πᾶσα ἀδικία καὶ τὰ πάντα ἐκτελῶνται κατὰ τὸν νόμον, ἡ κυβέρνησις ἐνασχολιθῆσεται εἰς πάντα καὶ ἐρευνήσῃ δημοσίως τε καὶ μυστικῶς τὴν κατάστασιν τῶν κατοίκων, πρὸς τὸ σκοπὸν νά ὦσιν ἅπαντες ὑπάρχοντες καὶ οὐδεὶς νά ὑποφέρῃ ἐκ παραβιάσεως οὐκ ἐπιδοκίμου. Ὁ Βαλῆς (γενικὸς διοικητής) ὀφείλει νά ἐξετάσῃ ἅπαντα ταῦτα καὶ νά θεωρῇ τοὺς κατοίκους ὡς ἴδια τοῦ τέκνα, καὶ νά μὴ παρικήτῃ αὐτοὺς εἰς τὰς κακοπραγίας ὑπαλλήλων τινῶν κακοβούλων πάντοτε πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ὑπέστησαν ζημίας καὶ ἔχουσι δίκαιον νά παραπονοῦνται ὅτι ὑποβέβησαν εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἢ εἰς τὴν ἐξουσίαν κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν νομοθεσίαν, ἢ εἰς τὴν ἐξουσίαν κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν νομοθεσίαν, ἢ εἰς τὴν ἐξουσίαν κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν νομοθεσίαν, ἢ εἰς τὴν ἐξουσίαν κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν νομοθεσίαν. Ἐκ τούτων ἢ νομοθεσίαν αὕτη ἀπολύτως πρέπει νά ἐκτελεῖται, καὶ ὁ τ' ἀναντία αὕτῃ ἐνεργῶν θέλει αὐστηρῶς τιμωρεῖσθαι κατὰ τὸν νόμον». Πρὸς τί τὸ ἄρθρον τοῦτο, ἐν ᾧ δέν εὐρίσκομεν ἢ μίαν φρασολογίαν, καὶ οὐδεμίαν πρακτικὴν ἔννοιαν; Πρὸς τί ὁ Μ. Βεζύρης ἐπὶ ἀναλαμβάνει τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου, ὅπως οἱ ὑπῆκοοί του ἀπολαύσῃ τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ νόμου, ὅταν οὐδεὶς ἐν τῇ Τουρίᾳ καὶ ἀλλοῦ ἀμυβία ἀλλῇ περὶ τῶν γενναίων προθέσεων τοῦ ἡγεμόνος τοῦτου καὶ ὅταν ἡ ἐπιθυμία αὕτη πολλάκις προεκνήχθη παρὰ τοῦ Ἀπτοῦλ Μεζίτ τοῦ ἰδίου; Ἐρρονοῦμεν ὅτι ὁ Μ. Βεζύρης εἶχε πᾶσαν ἄλλην ἀποστολὴν ἢ τὸ νά ἐπικρατῆσῃ εἰς τοὺς βασιλιάδας φράσεις, ὡς τόσον καλῶς οὗτοι γινώσκουσιν ἐνομιζόμεν ὅτι ἐπεροτίσθη οὐχὶ νά κάμῃ λόγον περὶ τῶν γενναίων προθέσεων τοῦ Σουλτάνου, ἀλλὰ νά πραγματοποιήσῃ τὰς προθέσεις ταύτας.»

(Ἔπεται τὸ τέλος).

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Τὸ ῥωσικὸν πολεμικὸν Ἀτμόπλοιον Τουαίε διατελοῦν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ μικρᾷ ναυτικῆς ῥωσικῆς Μοίρας, ἐφῆκε πρὸ ἡμερῶν ἐν τῷ λιμένιμας καὶ συνεφωνήθη μετὰ τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἑλλ. Ἀτμοπλοικῆς Ἐταιρίας ἢ διὰ τῆς ἀναβάθρας τῆς ἀνέγκυς τοῦ Ἀτμοπλοίου πρὸς ἐπισκευὴν αὐτοῦ. Μὲ τὰ ἀτελῆ μέσα τῆς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τοῦτου ἡ Ἑλλ. Ἐταιρία δέν εἶναι πρώτη φορὰ ὅπου παρέχει παρομοίαν εὐκολίαν καὶ ἐκδούλευσιν εἰς ξένα ἀτμόπλοια. Ἐλπίζομεν, ὅταν προσέξῃ ἀποπερατωθῇ τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τεθοῦν εἰς ἐνεργίαν αἱ ἀτμοκίνηται ἐν αὐτῷ Μηχαναί, ν' ἀποβῇ χρήσιμον εἰς παντὸς εἶδους καὶ πάσης ἐθνικότητος σκάφη, καθήσον μοναδικὸν ἔσεται καθ' ἅπασαν τὴν Ἀνατολήν.

Ἀνηγγέθη χθὲς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως τηλεγραφικῶς ἡ εὐχάριστος διὰ τὸ ἐν γένει Ἑλλ. ἐμπόριον εἰδήσις, ὅτι ἡ Γαλλικὴ Τράπεζα, ἀνεδέχθη τὸ Τουρκικὸν δάνειον Μιρῆς καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν ὑπεστηρίχθη σπουδαίως ἡ ἐμπορικὴ πίστις.

Διαρκῶς ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας βρέχει· οὐδέποτε ἐνθυμούμεθα ἀφθονίαν τοιαύτην ὑετῶν εἰς τὴν ξηρὰν φυσικῶς Νῆσον μας.

Γράφουν ἐξ Ἀθηνῶν τὴν διὰ Παρισίου κατὰ τὴν ἐροχόμενὴν ἐβδομάδα ἀναχώρησιν ἐξ Ἀθηνῶν τοῦ στρατηγοῦ Καλλέργη καὶ ὅτι ὁ ἀδελφός του Κ. Ν. Καλλέργης ἔλαβεν ἤδη τὸν διορισμὸν του ὡς Γερονισακῆς.

Εἰς τὸν σφῆρον τῆς ὀθρυος, ἐφημερίδα ἐν Λαμίᾳ ἐκδιδομένη, ἀναγινώσκουμεν, ὅτι αἱ ἐν Θεσσαλίᾳ πολεμικαὶ τῶν Τούρκων προπαρασκευαὶ ἐξακολουθοῦν· διάφορα στρατιωτικὰ σώματα ἐφῆσαν εἰς Θεσσαλίαν, καὶ περιμένονται

καὶ ἄλλα, ὅτι τινὰ ἐξ αὐτῶν πλησιάζουσι τὰ Ἑλλ. σινορα κλπ. αἱ εἰδήσεις αὐταὶ καὶ ἀληθεῖς ἂν ὑποθεθῶσιν ὅτι διατελεῖ οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν κατάστασιν ἡ Τουρίᾳ πᾶν ἄλλο νά ὑποθέσῃ τις δύναται ἢ ἐπιθετικὴν διαθέσιν ἐκ μέρους τῆς· ἐνδέχεται δὲ νά συνέλαβεν ἀτόπους ὑπονοίας κατὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ προέβη εἰς τὰς ῥηθίσεις πολεμικῆς παρεσκευῆς· οἱ Ἕλληνες ἐδιδάχθησαν ἐκ τῆς παθητικῆς τῆς Τουρκίας θά ἐτοιμασθῶσιν ἤδη καλλίτερα καὶ ἢ ἔχουσι καὶ ἄλλων μεγαλλιτέρων τῆς ἡμέρας τὴν σημασίαν καὶ συνδρομὴν· τοῦτου δὲ δοθέντος εἰς οὐδὲν ἂν νανταὶ νά χρησιμεύσωσι τῇ Τουρίᾳ τοιοῦτου εἶδους στρατιωτικαὶ ἐπιδείξεις οἷα ἡ ῥηθίσις τῆς Θεσσαλίας.

Ἡ ἐκ τοῦ Χειλὶ νύξ, ἥτις ὡς προαναγγέλλομεν ἐναντιγήσῃ πρὸ μικροῦ εἰς τὸ παρχλίον τοῦ λιμένος μας, διεσάθη μετὰ τοῦ ἐν αὐτῇ κρηβοροῦτου μὲ ἀβαρίαν σπουδαίαν ὅπως οὐν ὡς πρὸς τὸ φορτίον, ἀτήμαντον ὄ' ὡς πρὸς τὸ σῶμα τοῦ πλοίου.

Τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁ θ ο δ ο ξ ί α ς τελεῖται ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ μας Ναῶ, δαπάνη τοῦ Δήμου Ἑρμοπολέως Ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον τὸ ὅποιον καθ' ἑορτή ετησίως παρὰ τῆς Δημοτικῆς μας Ἀρχῆς, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μακαρίτου Ἀνθίου, Μητροπολίτου Κυκλάδων, κληροδοτήσαντος τὴν περιουσίαν του εἰς τὸν Δήμον ὑπὲρ τῆς ἐκπαιδεύσεως ἀπόρων νέων κλπ. τὴν δὲ ἐπομένην Κυριακὴν τελεῖται ὡσαύτως Ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον, δαπάνη τοῦ Δήμου μας, ὑπὲρ τῶν εὐεργετῶν καὶ συνδρομητῶν τοῦ Δημοτικοῦ μας Νοσοκομείου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἀποβιωσάντων.

Κατ' αὐτὰς ἀρχεται ἡ ἀπογραφή τῶν κατοίκων καὶ τῶν οικοδομῶν τῆς Πόλεως, διαταγῇ τῆς Κυβερνήσεως· συνιστῶμεν πολὺ τὴν ἀκριβῆ ἐνεργίαν αὐτῆς, ἐχρούσης ἀπειρον ἐπιβόρην εἰς ἐκτέλεσιν τῶν φορολογικῶν καὶ ἐκλογικῶν Νόμων, τοῦ Νόμου περὶ ἀπογραφῆς κ.λ.π.

Ἐν τῇ παρούσῃ οἰκονομικῇ κρίσει, ἥτις ἐπιβραβεύει βεβαίως καὶ τὰ οἰκονομικὰ τοῦ ἡμετέρου δήμου, δέν ἐνονοῦμεν νά γίνωνται δαπάναι ἐπὶ δημοτικῶν ἔργων πολυτελείας· αἱ δαπάναι ὅμως ἀπολύτως χρησίμων δημοσίων ἔργων εἶναι ἀναπόφευκται· ὡς τοιαύτην δαπάνην θεωροῦμεν ἀναμυβία τὴν χρησιμεύουσαν πρὸς ἐπισκευὴν τῶν λιθωστρώτων τῶν πλεον κοινῶν καὶ χρησίμων εἰς τὴν εὐκολίαν τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς ναυτιλίας ἀκόμη, ὁδῶν, οἰκίαι εἰσὶν ἢ τῆς ἀγορᾶς καὶ πρὸ πάντων ἡ τοῦ παρχλίου τῆς Πόλεως.

Ἡ παρχλία ὁδὸς ἡ ἄρουσα ἀπὸ τῆς Πλατείας τοῦ Τελωνείου πρὸς τὸ Ναυπηγεῖον καὶ ἐφεξῆς κατέστη πρὸ πολλοῦ δύσχρητος καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἐλευθερίαν κυκλοφορίαν τῶν φορτηγῶν ἀμαξῶν, διότι τὸ πλεῖστον τοῦ λιθωστρώτου αὐτῆς παραφθάρει, οὐχὶ μόνον ἀκαθαρσίας συσσωρεύει ἀσχημιζούσας τὴν Πόλιν καὶ κατασπιλούσας τοὺς διαβαίνοντας, ἀλλ' ἐμποδίζει σπουδαίως τὴν κίνησιν τοῦ ἐμπορίου ἐνεκα τῶν προσκομμάτων ἀτίνα ἀπαντᾶ ἡ κυκλοφορία τῶν ἀμαξῶν δι' ὧν μεταφέρονται πρὸς φόρτωσιν, ἐκφόρτωσιν κλπ. παντοσίδῃ ἐμπορεύματα.

Εἰς τὴν αὐτὴν σχεδὸν ἀθλίαν κατάστασιν διατελεῖ καὶ μέρος τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγορᾶς καὶ τὸ ἀπὸ τῆς διασταυρώσεως τῆς ὁδοῦ ταύτης πρὸς τὸ παρχλίον ὁδοῦ τοῦ Ἑρμοῦ.

Τῶν ὁδῶν τούτων τὴν ἄμεσον ἐπισκευὴν συνιστῶμεν στενωῶς εἰς τὴν δημοτικὴν μας Ἀρχὴν, διὰ τε τὸ συμφέρον τῆς Πόλεως καὶ προσέτι διὰ νά μὴ κακοσυστενεταὶ εἰς τὰ ὅματα τῶν ξένων, κατὰ πρῶτον τὰς ὁδοὺς ταύτας ἐπισκεπτομένων, ἢ Πόλις μας, ἥτις ἀληθῶς παριστάται τὸ πρωτότυπον τῆς καθριότητος καὶ ἐπιμελείας πασῶν τῶν Ἑλληνοπόλεων· ἄλλως τε ἀποφεύγομεν διὰ τῶν ἔργων τούτων καὶ ἀφορμὰς νοσημάτων διότι ἀπομακρύνονται ἐν ἐνσταλάζουσαι ἀκαθαρσίαι, γεννῶσαι κακὰς ἀναθυμιάσεις.

Προκειμένου δὲ περὶ ὁδῶν καὶ δημοσίων ἔργων ἐρωτῶμεν, διὰ ποῖον λόγον κατέπαυσε πρὸ πολλοῦ ἡ ἐξακολούθησις τῆς ἀμαξ. ὁδοῦ τῆς ὁποίας ἡ βαθυμεία προόδος ἦτον ἀναγκαία διὰ πολλοὺς λόγους οὗς ἄλλοτε ἐξεθέσαμεν καὶ διότι ἄλλως καταστρέφονται καὶ αἱ ὕλαι καὶ αἱ προετοιμασίαι τῶν ἐργολάβων, καὶ καθόσον μάλιστα δέν προστίθεται βάρος εἰς τὸν λαόν, βαθυμείως εἰσπραττομένων καὶ λίαν ἐλαφρῶς τῶν μικρῶν δικαιωμάτων ἀτίνα πληροῦναι ὁ λαός;

Ἐνεκα τῆς ἐπικρατούσης κακοκαιρίας καθυστεροῦν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ φύλλου μας τὸ Ἑλληνοκὸν Ἀτμόπλοιον ἐκ Πειραιῶς περιμένονμεν, καθὼς καὶ τὸ Γαλλικὸν τὸ ἐκ τῆς Εὐρώπης διὰ Πειραιῶς ἐρχόμενον· ἐκ δὲ τοῦ ἐπικρατοῦντος ἐπὶ 24, συνεχεῖς ὥρας ὑετοῦ ἡ Πόλις μας παρουσιάζει ἔρημον τινα κατάστασιν τῶν πάντων περιορισθέντων ἐν ταῖς κατοικίαις των· ἢ ζημία τις δὲ δέν συνέβη καθότι οἱ ὑετοὶ δέν εἶναι ῥαγδαῖοι.

Αἱ πολιτικαὶ εἰδήσεις τῆς ἐβδομάδος ταύτης παρουσιάζουσι σπουδαιότερον χαρακτήρα τῶν προηγουμένων φοβούμεθα ὅμως μήπως τὰ αὐστρογερμανικὰ φύλλα, τὰ

ὅποια ἀρέσκονται εἰς τὴν διάσπασιν τῆς μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας συμπορίας, ἐξογκοῦν τὰ πράγματα ὀνει-

ρευσόμενα, ὅτι ἡ λύσις τοῦ Συριακοῦ ζητήματος θέλει φέ-
ρει ῥῆξιν καὶ, ὅτι στόλος Γαλλικὸς μέγας εἶναι ἤδη ἔτοι-
μος πρὸς ἐκπλοὴν ἐκ τῶν πολεμικῶν τῆς Γαλλίας λιμένων.
Ὁ Πρίγκιψ Ναπολέων ἀπήγγειλεν ἐνώπιον τῆς Γαλ-
λικῆς Γερουσίας λόγον σπουδαῖον, ἐπιδοκιμασθέντα καὶ
παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος, μολοντί ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει Γε-
ρουσιαστοῦ τινος, ὁ ἀρμόδιος ὑπουργὸς εἶπεν, ὅτι μόνον
οἱ ὑπουργοὶ τοῦ στέμματος ἐκπροσωποῦν τὴν πολιτικὴν
τῆς Κυβερνήσεως· ὁ Πρίγκιψ διὰ τοῦ λόγου του περὶ πολ-
λοῦ ποιεῖται τὴν Ἀγγλογαλικὴν συμμαχίαν, ἀδιαφόρου
ἂν ἡ πολιτικὴ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπουργείου δυστάξῃ εἰς
τοῦτο, διότι ἡ θέλησις τοῦ Ἀγγλικοῦ ἔθνους εἶναι τοιαύ-
τη ἥτοι σύμφωνος μὲ τὴν τοῦ Γαλλικοῦ ἔθνους· ὁ Πρίν-
κιψ πρὸς τοὺς ἄλλους θεωρεῖ ἀναπόφευκτον τὸν περιορισμὸν
τοῦ Πάππα εἰς τὴν πνευματικὴν κυριαρχίαν μόνον καὶ
τὴν ἀπόδοσιν τῆς Ῥώμης εἰς τὴν ὀλυμέλειαν τῆς ἐλευθε-
ρωμένης Ἰταλίας· ἀφίνει δὲ τὸ τῆς Βενετίας ζήτημα νὰ
τὸ ἀποφασίσῃ μόνη ἡ Ἰταλία, ὅταν κρατυθῇ τακτοποιου-
μένη καθολοκληρίαν.

— Αἱ παραχαί τῆς Βαρσοβίας κατεστάλησαν· ἐπεριμέ-
νετο ἐκεῖ εἰς τῶν μεγάλων Δουκῶν τῆς Ῥωσσίας.

— Νεάπολις, 1/13 Φεβρ.—Ὁ ταγματάρχης Λαρε-
τέρος, γάλλος Γαριβαλδινὸς, ἐφάνερωσε τέλος πάντων τὴν
ἐπονεϊδίσιον συνωμοσίαν, ἧς αὐτὸς ἀπετέλει μέρος. Διά-
φοροι τῶν ξένων ἀξιωματικῶν, ὅσοι εἶχον ἀκολουθήσει τὸν
Γαριβαλδίνην, ἔνεκα κέρδους ἢ μᾶλλον ἔνεκα φιλοταράχου
πνεύματος, ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἐξεγερθῶσιν, ἐλπίζοντες νὰ
ἐπανορθώσωσιν, εἰς τὸ νότιον μέρος τῆς Χερσονήσου, τὴν
κυβέρνησιν τοῦ Μουράτ. Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς πρώην
Βουρβωνικῆς Κυβερνήσεως καὶ οἱ ἀπολυθέντες ὑπάλληλοι
εἶχον δεχθῆ ἀσμένως τὰς προτάσεις τῶν συνωμοστῶν, ἐ-
πειδὴ προσεδόκων νὰ ἐκδικηθῶσι τοιοῦτοτρόπως κατὰ τῶν
ἐχθρῶν των, νὰ ἐπανακτήσωσιν ὅσων ἔχασαν ἐξουσίαν.
Εἰς Ἐλβετὸς ἰατρὸς, ὀνόματι Βαῦτλαδ, περιήρηχο συνά-
γων ὀπαδοῦς, ἀνταποκρινόμενος μυστικῶς μετὰ τῶν ἀρ-
χιγῶν τοῦ κινήματος καὶ σκορπίζων ὄπλα καὶ χρήματα·
τὰ εἰς χεῖρας τῆς ἀστυνομίας περιελθόντα ἐγγράφα εἶναι
σπουδαιότατα. Φοβερὰ καὶ ἐκτεταμένη ἦτο ἡ συνωμοσία·
τὰ νήματά τῆς ἐξετείνοντο εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ εἰς τὴν
Σικελίαν, καὶ ἐν παραθύσῳ ἀπεβιβάζοντο ὄπλα εἰς τὰ
παράλια τῆς Καλαβρίας καὶ τοῦ Σαλέρνου. Ὄποσδήποτε
ἡ συνωμοσία ἐναυάγησεν.

(Ἐκ τοῦ «Ἐθνους» τῆς Φλωρεντίας).

— Ἐξ ἰόπτης γράφουσι πρὸς τὴν ἄβημερίδα τῆς Κων-
σταντινουπόλεως ὑπὸ ἡμερομηνίαν 6 Φεβρουαρίου τ' ἀ-
κόλουθα.

«Διὰ δεκατρεῖς ἀλλεπαλλήλους ἡμέρας σφοδροὶ ὕετοι
μᾶς κατέλαβον κατακλύσαντες τὰς πεδιάδας καὶ τὰς ὁδοὺς
ἀδιαθάτους καταστήσαντες. Ἡ ναυτιλία προσετί ὑπέφερεν
ἐκ τῶν ἐνοσηφασῶν ταυτοχρόνως σφοδρῶν καταιγίδων.
Μέγα ἀγγλικὸν πλοῖον μὲ τρία ἰστία, ναυλωθὲν ἐν Βρυτ-
τῶ ὅπως παραλάβῃ τὸ φορτίον του, ἐνευάγησεν ἐπὶ τῆς
συριακῆς παραλίας. Ἐτέρα δύο ἑλληνικὰ μὲ φορτίον αἰτου
διὰ λογαριασμὸν ἰθαγενῶν ἐμπόρων ἐναυάγησαν ἐπίσης.
Ὡσαύτως ἡ κοινωνία μεταξὺ Καφφα, Ἰόπτης καὶ Ἱερου-
σαλήμ διεκόπη, μόλις δὲ καὶ μετὰ δυσκολίας διέρχονται
τὰς λεωφόρους οἱ ταχυδρόμοι. Οἱ κῆποι καὶ τὰ δένδρα
ἐβλάφησαν μέγας, πολλὰ δὲ τῶν κτηνῶν ἐπνίγησαν.
Ἡ συγκομιδὴ μ' ὅλα ταῦτα ἐξακολούθει ὑποσχομένη ἀφθο-
νίαν καρπῶν.»

(Ἐκ τῆς Γενικῆς Ἐφημερίδος τῆς Ἑλλάδος.)

Ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις προσπαθεῖ ἐν Παρισίῳ ν' ἀνα-
θέσῃ εἰς ἄλλους τραπεζίτας τὴν διεξαγωγὴν τοῦ δανείου
δ' ἐναυάγησεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Μίρες· κατ' ἄλλους δὲ
παραιτεῖται τῆς αἰτήσεως τοῦ δανείου τούτου, ἀλλ' ἀ-
παιτεῖ νὰ κρατήσῃ ὅσα χρήματα ἐδόθησαν ἤδη αὐτῇ ἀ-
πέναντι τοῦ μέσον Μίρες δανείου, ἀρκουμένη δι' αὐτὸ εἰς
τόσα μόνον.

Ἡ ἐλευθέρωσις τῶν δουλοπαροικῶν τῆς Ῥωσσίας δὲν
ἐκπύρηθη τὴν 19/3 Μαρτίου, ὡς ἠλπίζετο· ὡς λέγουσι
δὲ ἀνεβλήθη μέχρι τῆς μεγάλης ἐβδομάδος.

Ἐν Τεργέσει 24/8 Μαρτίου 1861.

Ποτὲ ἴσως δὲν εἶχομεν νὰ δώσωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην
τόσσην οὐσιώδη ὕλην, ὅσην θέλει ἀπαντήσῃ ἐν τῷ σώματι
τοῦ παρόντος φύλλου. Ὅσα ἐφάνερωσεν ὁ πρίγκιψ Ναπο-
λέων, ἀναδειγθεὶς ἐν τῇ Γαλλικῇ Γερουσίᾳ ῥήτωρ δεινός,
καὶ ὁ λόγος Ρούσελ ἐν τῇ Ἀγγλικῇ Βουλῇ, εἶναι ἀξία
τῆς μεγίστης σπουδῆς.

Ἐκτὸς τοῦ παπικοῦ ζητήματος, τὸ τῆς Συρίας περιπλέ-
κεται ὁσημέραι καὶ παρίσταται ἀπειλητικώτερον. Ἡ συ-
νενόησις τῆς Γαλλίας μὲ τὴν Ῥωσίαν ἐπὶ τῶν ἀνατολι-
κῶν πραγμάτων ἔρχεται ὁσημέραι πλεονέτερον εἰς φῶς. Ἡ

ἐναντιότης ἢ ὁ Ναπολέων Γ' ἀπαντᾷ ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ
ὑπουργείου, θέλων νὰ παρατείνῃ τὴν διαμονὴν τῶν γαλ-
λικῶν στρατευμάτων εἰς τὴν Συρίαν, καὶ ἡ κλισις τῆς
Αὐστρίας καὶ Πρωσσίας πρὸς τὰς ἀγγλικὰς μᾶλλον θε-
ωρίας· φαίνεται ὅτι μέγας τὸν ἠρέθισαν κατ' αὐτάς.
Διέταξε νὰ ἐξοπλισθῶσιν ἐντελῶς ἅπαντα τὰ μεγάλα τῆς
Γαλλίας πολεμικὰ πλοῖα. Ὁ ἐν Τουλῶνι στόλος εἶναι ἤδη
καθ' ὅλα ἔτοιμος εἰς ἀπόπλουν· δὲν περιμένει, εἰμὴ δια-
ταγῆν.

Ἐνδέχεται νὰ ἦναι τοῦτο καὶ ἀπλῆ ἀπειλή, γινόμενη
ὅπως διεγερθῇ κατὰ τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπουργείου ἡ κοινὴ
γνώμη τῆς Ἀγγλίας, ἧτις θέλει τὴν εἰρήνην μᾶλλον ἢ
τὸν πόλεμον· ἀλλ' ὀποσδήποτε, ὅταν ἔγινεν ἡ συνεννόη-
σις τῆς Γαλλίας μὲ τὴν Ῥωσίαν ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ ζη-
τήματος, πρέπει νὰ ἐλήφθῃ ὑπ' ὄψιν ἡ περίπτωση τῆς ἀν-
τιστάσεως, ἣν βλέπομεν σήμερον ἐκ μέρους τῆς Ἀγγλίας,
ἧτις ἢ ὁ ἀναγκασθῇ ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὴν λύσιν τοῦ ζη-
τήματος τούτου, ἢ ὅλ' ἔλη τέλος μὲ τὴν Γαλλίαν καὶ
Ῥωσίαν εἰς ῥῆξιν τρομεράν. Πιθανώτερον θεωρεῖται τὸ
πρῶτον. Ἢδη λέγεται σαλευόμενον τὸ ὑπουργεῖον Παλ-
μερστῶνος. Ὁ ἀναγνώστης θὰ ἐμβαθῆνῃ εἰς τὴν σημασίαν
ἐνὸς λόγου ὃν εἶπεν ὁ πρίγκιψ Ναπολέων ἐν τῇ γαλλικῇ
Γερουσίᾳ, προκειμένου περὶ τῆς ἀγγλικῆς συμμαχίας. Θέ-
λουμεν, εἶπε, τὴν ἀγγλικὴν συμμαχίαν, ἀλλὰ τὴν συμμα-
χίαν τοῦ μεγάλου ἀγγλικοῦ λαοῦ, μετὰ τοῦ ὁποῖου δυνά-
μειν νὰ κατορθώσωμεν περιφανῆ ἔργα, καὶ ὄχι τῶν ὑπουρ-
γείων του.

Παρίσι, 21/5 Μαρτίου. — Ἡ Γερουσία παρεδέχθη
τοὺς πρώτους παραγράφους τοῦ σχεδίου τῆς ἀπαντήσεως
πρὸς τὸν αὐτοκρ. λόγον. Κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ παραγρά-
φου ὅστις ἀφορᾷ τὴν Συρίαν, ὁ ὑπουργὸς Βιλλῶλτος εἶπεν
ὅτι, ἐπειδὴ ἡ ὑπόθεσις αὕτη διαπραγματεύεται, δὲν εἶναι
δυνατὸν νὰ φανερωθῶσι τὰ καθέκαστα αὐτῆς. Ἀλλ' ἡ
συνδιάσκεψις θὰ συνέλθῃ ἐκ νέου, καὶ ὑπάρχει ἐλπίς ὅτι
ἡ Γαλλία θὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον τῆς εἰρηνεύσεως τοῦ
τόπου ἐκεῖνου. — Εἰς τὴν Βουλῆν, ὁ Ἰούλιος Φαῦρος προ-
τείνει ἵνα τὰ γαλλ. στρατεύματα ἀνακληθῶσι πλέον ἐκ
Ῥώμης.

Αὐτόθεν, 22/6. — Οἱ τόκοι τῶν ὁμολόγων τοῦ Τα-
μείου προσδιωρίσθησαν εἰς 3 1/4, 4 καὶ 4 1/2 τοῖς 100,
κατὰ τὰς προθεσμίας — Προεβιάσθησαν εἰς ἀντιναύαρχους
ὁ Gueydon καὶ ὁ Clauvaud, εἰς ὑποναύαρχους, ὁ Λαρονσιέ-
ρος, Herbinghem καὶ ὁ Chaiñneau. — Ὁ Βελῆ πασοῦς ἀ-
νεχώρησε διὰ τὴν Γαλλίαν τὴν 19/3. — Ἡ πρώτη μοῖρα
τῆς ἐκστρατείας κατὰ Κοχιγκίνας ἀνεχώρησεν ἐκ Σαγγά-
νης τὴν 13/25 Ἰανουαρίου. Ἐνομιζέτο ὅτι ἐπίθειν ἐμελλε
ν' ἀρχίσῃ τὴν 29/10 Φεβρουαρίου.

Αὐτόθεν 24/8. — Ἡ Γερουσία παρεδέχθη τὴν ἀπάντη-
σιν διὰ ψήφων 120 κατὰ 3.

Νεάπολις, 23/7. — Σήμερον ἐκπύρηθη ὁ ἀποκλυσμός
τοῦ φρουρίου Μεσσήνης, ἐγένετο δὲ ἤδη καὶ ἀρχὴ τῶν
ἐχθροπραξιῶν. Ὅλα τὰ ξένα πλοῖα, πλὴν τῶν ἀγγλικῶν
καὶ ἀμερικανῶν, ἀνεχώρησαν ἐκ τοῦ λιμένος.

Βερολίνον, 23/7. — Βεβαιούται ὅτι ἡ Πρωσία ἀσπα-
ζεται τὴν πρότασιν ἵνα γίνῃ μεστρία ἐν τῷ συριακῷ ζη-
τήματι, πρὸς παράτασιν τῆς γαλλικῆς κατοχῆς μέχρις
Ἰουνίου. — Ἡ ἀναφορὰ τῆς Βαρσοβίας πρὸς τὸν Αὐτοκρά-
τορα φέρει 60,000 ὑπογραφῶν. — Εἰς τῶν ἀδελφῶν τοῦ
αὐτοκρ. Ἀλεξάνδρου ἔρχεται προσεχῶς εἰς Βαρσοβίαν.

Τουρῖνον, 23/7. — Ὁ Ρατάτσκις (ὕποψήριος τοῦ ὑ-
πουργείου) ἐξελέχθη πρόεδρος τῆς Βουλῆς διὰ ψήφων 219
μεταξὺ 242 ψηφοφόρων.

(Ἐκ τῆς ἡμέρας.)

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Ἡ ἐξισόρησις πολλῶν ἐθιμῶν καὶ συνθηκῶν κατ' ἀρχαιο-
λογικὴν καὶ νεωτέραν μορφήν τῆς ὀθωμανικῆς φιλῆς, ἐκ-
θεμένη μὲ τὰ ἀληθῆ χρώματα τοῦ βίου αὐτῆς δὲν εἶναι
ὄλιγον ἀξιοπεριεργὸς διὰ τὸ ποικίλον τοῦ χαρακτῆρος.
Ἐκτὸς δὲ τούτων, καὶ ἡ πρὸς τὸ κοινωνικὸν δικαίον γνώ-
σις αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων τοσούτων ἀπεχόντων θρησκευτι-
κῶς ἀπ' ἡμῶν δὲν εἶνε ὀλιγώτερον ἀξιοπαρατήρητος.

Ἡμεῖς εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν πολλὰ· διότι ἐ-
νεκα τῆς ἐθνικῆς μας ἀνεξαρτησίας ἠχμαλωτίσθημεν εἰς τὸ
ὄγδον ἔτος τῆς ἡλικίας μου, ἐφέρθην καὶ ἐρρίφθην εἰς
Ἀφρικανικὸν Ἡγεμονικὸν γυναικωνίτην, ἐνθα εἶχον τρία
ἔτη, καὶ τέσσαρα εἰς τὸν ἀνδρωνίτην τοῦ αὐτοῦ Σαραγίου.
Κατὰ τὸ ἐπαστὸς τοῦτο διάστημα ἐγνώρισα κατὰ μέγα
μέρος τὰ ἦθη, τὰ ἔθνη, τοὺς τύπους, τὰς ἐθιμοταξίας, τοὺς
χαρακτῆρας, τοὺς τρόπους τοῦ ζῆν τοῦ γυναικωνίτου καὶ
ἀνδρωνίτου, τὰ περιερχόμενα τοῦ Κορανίου καὶ μέρος τῆς
Ἀραβικῆς φιλολογίας.

Ἀπὸ τὰ 1841 ὑπρέτουν τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Βασιλέ-

ως ὡς Πρόξενος εἰς Παλαιστίνην, εἰς Τραπεζοῦντα καὶ
πρὸ τεσσάρων ἐτῶν μετετέθη εἰς τὴν Ἀντιβασιλείαν Τρι-
πόλεως τῆς Βαρβαρίας, τῆς ὁποίας οὔτε ὁ ἀσύνετος οὐρα-
νός, οὔτε ἡ βασιλεύουσα εἰς αὐτὴν αἰωνία ἀνοιξίς, οὔτε τῶν
διαφόρων χρωμάτων οἱ κάτοικοι αὐτῆς, οὔτε αἱ ἐντὸς αὐ-
τῆς Ἑλληνικαί, Ῥωμαϊκαὶ καὶ Ἀραβικαὶ ἀρχαιοτάτες μοὶ
ἔκαμον τόσσην ἐντύπωσιν, ὅσην τὰ ἐγχώρια ἄσματα, τὰ
ὅποια ζωγραφίζουσι τὴν εὐτυχῆ ἐποχὴν τοῦ 1861 καθ'
ἦν ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ τότε ἰσχυροῦ θρόνου τῆς ὁ τελευταῖος
ἀπόγονος τοῦ ἐνδόξου Μωάμεθ, ὁ Ὀματιδῆς Ἀμπ-ουλ-
Ραχμάν ΚΓ'. ὅστις ὑπᾶνδρυνε τὴν δεκαεπταετῆ μονογενῆ
θυγατέρα του Ζουχρέ (Ἀφροδίτη) μὲ τὸν εἰκασαστῆ Ἐμίρ
Νοῦρ Οὐδδῆν, τελευταῖον ἀπόγονον τεσσαράκοντα ἐπτὰ
Χαλυφῶν τῆς Ἀνατολῆς. Παρακινήθεις ἀπὸ περιέργει-
αν ἐξεσκόνισα τὰ ἀρχαία τῶν Μεκχμεδῶν, καθὼς καὶ
ἐκεῖνα τοῦ ἀρχαίου τζαμίου Δρουγγάν, εἰς τὸ τελευταῖον
τοῦτο εὔρον μεταξὺ τῶν ἄλλων ἱστορικῶν καὶ δύο τῆς ἐ-
ποχῆς ἐκείνης τὸν ἐξ ἀπορρήτων Ζηρὰν Χατάπ καὶ τὸν
Ἀββῶ Σαήτ.

Τὸ εἶδος τοῦ συγγράμματος τούτου εἰς τὴν γλῶσσάν
μας δὲν ὑπάρχει, καὶ ὅταν τὸ ἀναγνώσῃ τις θὰ κρῖνῃ ἂν
ὑπάρχῃ καὶ εἰς ἄλλην. Παρήρσις τὸ λέγω διότι τὸ ἱστορι-
κὸν τοῦτο σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον «Οἱ τελευταῖαι Ὀ-
μαεῖδαι καὶ Ἀθθασιδαὶ» συνιστάμενον ἐκ 18 τυπογρα-
φικῶν φύλλων καὶ τιμώμενον διὰ μὲν τοὺς Κ.Κ. Συνδρο-
μητὰς δραχμὰς 3,50, διὰ δὲ τοὺς μὴ 4, τὴν ἐπίκεισιν
δὲν φοβεῖται ὡς πρὸς τὸ ἱστορικὸν τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθνη,
φοβεῖται ὅμως διὰ τὴν ἑλλειψιν τοῦ κάλλους τῆς γλώσ-
σης μας, τὸ ὅποιον εὐκολον μοὶ ἦτο νὰ τὸ δανεισθῶ, ἀλ-
λὰ δὲν τὸ ἔκαμα.

Ἄν θυνθῶ διὰ τοῦ συγγράμματος τούτου νὰ συνάξω τὰ
ἔξοδα τῆς τυπώσεως τῆς ἐνδιαφερούσης εἰς τὸ ἔθνος μας
ἱστορίας τοῦ Χατζῆ Ἰβραήμ Πασσά Ἰσέδδα Βαλλεσῆ τῆς
Αἰγύπτου ἀπὸ τὸ 1812 μέχρι τοῦ 1838, τότε μὲ χι-
ράμιον ἐπὶ τῆς βραχῆς μου, μὲ κομβολόγιον ἐπὶ τοῦ τρα-
χήλου μου, καὶ τὸ Κοράνιον ὑπὸ τῆς μαχαλῆς μου, ὡς
ἰμάχης καρβανίων συνοδεύων ἐκεῖνα θὰ προχωρήσω εἰς τὰ
ἀγνωστα μέρη τῆς Ἀφρικῆς. Καὶ τίς εἰσέξει ἂν ἦναι πε-
ριωμένος ὁ τόπος μου ὅστις διέδωκε τὰ φῶτα εἰς τὸν Κό-
σμον, δὲν διαδώσει καὶ τὴν ἀληθῆ περιγραφήν τῆς ἀγνώ-
στου εἰσέτι Ἀφρικῆς.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 7 Φεβρουαρίου 1861.
Γ. ΠΑΠΑΘΥΜΙΟΣ.
(ὕπολογός.)

Σ. Ἐφρη.
Συνιστῶμεν ὡς ἀξίαν συνδρομῆς τὴν προκρινυτομένην
διὰ τῆς ἀνωτέρου ἀγγελίας ἐκδοσιν τῆς συγγραφῆς τοῦ Κ.
Παπαθύμιου, διὰ τὸ μονοδικὸν αὐτῆς καὶ τὸ περιεργὸν
ἐνδιαφερόν μᾶλλον τοὺς Ἕλληνας γινώσκοντας ὡς ἐκ τῆς
θέσεώς των τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν ἀνατολικῶν λαῶν.

Ἀριθ. 361.

Τὸ Ἐμπορικὸν τμήμα τῶν ἐν Σύρῳ Προτοδικῶν
Διὰ τὰ ὕ τ α,

Κηρύττει τὸν ἐν Ἐρμουπόλει ἔμπορον Κυριάκον
Παπαδάκη εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως.

Προσδιορίζει ὡς ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως τῆς πτω-
χεύσεως τὴν 7 Σεπτεμβρίου Ε. Ε.

Διατάσσει τὴν ἐπίθεισιν τῶν σφραγίδων ἐπὶ τῆς
περιουσίας τοῦ πτωχεύσαντος ἐνεργηθησομένην ὑπὸ
τοῦ Εἰρηνοδικοῦ Ἐρμουπόλεως.

Διορίζει ἐπὶ τῆς πτωχεύσεως ταύτης Εἰσηγητὴν
τὸν Πάρεδρον τοῦ Δικαστηρίου τούτου Ἀλεξάνδρον
Οἰκονόμου, καὶ Πράκτορας τοὺς Δημήτριον Στεργί-
ου, καὶ Φώτιον Τζιρικιλιάνον, φαινόμενους δανειστάς.

Διατάσσει τὴν προσωπικὴν κράτησιν τοῦ εἰρημέ-
νου Κυριάκου Παπαδάκη, τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον
457 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, τοιχοκύλλησιν καὶ δη-
μοσιεύσιν τῆς παρούσης, καὶ τὴν κοινοποίησιν αὐ-
τῆς τῷ ἐνταῦθα Εἰσαγγελεῖ.

Ἐπιβάλλει εἰς βάρους τοῦ πτωχεύσαντος τὰ δι-
καστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη.

Ἐβρίθη ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Σύρῳ
τὴν 27 Σεπτεμβρίου 1860.

Ὁ Προεδρεύων
Δ. Σχινᾶς.

Ὁ ὑπογραμματεὺς
Ἰωάννης Μ. Τζιμάκης.

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον.
Σύρος τὴν 28 Φεβρουαρίου 1861.

Ὁ ὑπογραμματεὺς
Α. Λέτσος.

Ἀριθ. 66.

Εὐρετ.

Πρόγραμμα
Δηλοποιήσεως Πλειστηριασμοῦ
Ἐκτελέσειν τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν
Μιχαὴλ Α. Μυλωνᾶς

Ἐκτελέσειν τὸ ὑπ' ἀριθμοῦ 5813 καὶ ἀπὸ 4 Ἰουνίου 1853 ἐκτελεστοῦ ἀπογράφου ὑποθηκοδανείου γενομένου ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐρμουπόλεως Κωνσταντίνου Ἀγγελίδου, κηρυχθέντος ἐκτελεστοῦ παρὰ τοῦ Κυρίου Προέδρου τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν καὶ κοινοποιηθέντος νομίμως μετὰ τῆς παραπόδας ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν τῆς 23 Δεκεμβρίου 1860 καὶ 3 Φεβρουαρίου 1861 ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου Κυριακοῦ Νικολαΐδου κατοικοῦ ἐνταῦθα πρὸς τὸν Ἰωάννην Ζαμάνην ἔμπορον κάτοικον Πατρῶν Δικαστικὸν ἐπιτροποκηδεμόνα τῶν ὀρφανῶν τέκνων καὶ κληρονόμων τοῦ ἀποθιώσαντος Θεοδώρου Δικαιοδοπούλου, Κατίγκος, Εὐαγγέλου καὶ Θεοδώρας, καὶ πρὸς τοὺς ἐνήλικας, Εὐθυμίαν θυγατέρα Θεοδώρου Δικαιοδοπούλου σύζυγον Ἰωάννου Ζαμάνη κάτοικον Πατρῶν, καὶ Ἐλένην θυγατέρα Θεοδώρου Δικαιοδοπούλου σύζυγον Ἡρακλέους Γρηγοριάδου κάτοικον Ἀθηνῶν, ὡς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ ὑπ' ἀριθ. 442 καὶ 443 Π. Ε. δύο ἐπιδοτήρια τοῦ Δικαστικοῦ Κλητῆρος τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν Ματθαίου Ἀγγελοπούλου, καὶ τῆς 3 Φεβρουαρίου 1861 ἐπιδοτήριον τοῦ Δικαστικοῦ Κλητῆρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Δ. Λιζοπούλου διὰ τῶν ὁποίων ἐπετάχθησαν οἱ ἀναφερόμενοι ὑπὸ τὴν ἀνω ἐκτεθείσαν ἰδιότητά των ἵνα ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας πληρώσωσι διὰ κεφάλαιον τοῦ ἀναφερομένου ὁμολόγου δραχμῶν τρεῖς ἑκατομμύρια ἀπὸ μίαν αἶθουσαν μετὰ δύο ντουλαπᾶκια ἐντὸς τοῦ τοίχου, ἐν πρᾶθυρον, μίαν ξυλίνην κλήμακα (ἐκτὸς τῆς ἀνωτέρω) δι' ἧς ἀνέρχονται εἰς τὸ ἀνώγειον καὶ μίαν θύραν κάτωθι καὶ ἄνωθι σаниδωμένην ἐξωθεν μετὰ ἀυλόγυρον ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶναι ἐν μαγειρεῖον μετὰ τζάκι του, μετὰ δύο πρᾶθυρα καὶ μίαν θύραν, ἄνωθι σаниδωμένην καὶ ἀναγκαῖον, τὸ προαυλίον εἶναι τοιχογυρισμένον καὶ μετὰ μικρὰς ξυλίνους κικλίδας κάτωθι εἶναι λιθοστρωμένον, οἱ τοίχοι τοῦ κτηναγίου εἶναι λιθόκτιστοι τοῦ δὲ ἀνωγαίου ἀπὸ τζατμά, ἡ δὲ στέγη τῆς εἶναι μετὰ ὀστρακίαν καταμετρηθῆν δετὸ γήπεδον τῆς ἀναφερομένης οἰκίας μετὰ τοῦ προαυλίου ἦτοι ἡ ἔκτασις τῆς ἐπιφανείας τῆς κατὰ μῆκος καὶ πλάτος εὐρέθη ὡς ἐγγίστα ἐκ μέτρων βασιλικῶν τεκτονικῶν τετραγωνικῶν τὸ ὅλον τριάκοντα τριῶν ἀριθ. 33 τὸ δὲ ὕψος 4 23|00 ὡς ἐγγίστα καὶ τὸ πάχος τοῦ τοίχου ὡς ἐγγίστα 50|00 τοῦ μέτρου, πλησιάζει δὲ ἡ ἀναφερομένη οἰκία μετὰ τὰς οἰκίας τοῦ Ἰωάννου Κουρκουτάκη καὶ Ἰωάννου Μυρίσου καὶ δημοσίους δρόμους, καὶ ἐπὶ παρούσῃ τοῦ ῥηθέντος Δημάρχου μὴ παρόντων οὐδενὸς τῶν διαδίκων κατέσχον ἀναγκαστικῶς τὴν ἀναφερομένην οἰκίαν μετὰ ὅλας τὰς διαιρέσεις τῆς, ἄνευ τοῦ γηπέδου

γαίον ἐπίσης ἀπὸ μίαν αἶθουσαν καὶ μίαν ξυλίνην κλήμακα δι' ἧς ἀνέρχονται εἰς τὸ ἀνώγειον, ὅλη δὲ ἡ οἰκία ὡς καὶ τὸ χαγιάτι εἶναι κάτωθι καὶ ἄνωθι σаниδωμένη, ἐξωθεν μετὰ προαυλίον τοιχογυρισμένον ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι ἐν μαγειρεῖον καὶ ἀναγκαῖον καὶ κάτωθι λιθοστρωμένον, καταμετρηθῆν δετὸ γήπεδον τῆς ἀναφερομένης οἰκίας μετὰ τοῦ προαυλίου ἦτοι ἡ ἔκτασις τῆς ἐπιφανείας τῆς κατὰ μῆκος καὶ πλάτος εὐρέθη ὡς ἐγγίστα ἐκ μέτρων βασιλικῶν τεκτονικῶν τετραγωνικῶν τὸ ὅλον τριάκοντα τριῶν ἀριθ. 33 τὸ δὲ ὕψος 4 23|00 ὡς ἐγγίστα καὶ τὸ πάχος τοῦ τοίχου ὡς ἐγγίστα 50|00 τοῦ μέτρου, πλησιάζει δὲ ἡ ἀναφερομένη οἰκία μετὰ τὰς οἰκίας τοῦ Ἰωάννου Κουρκουτάκη καὶ Ἰωάννου Μυρίσου καὶ δημοσίους δρόμους.

Ἐκτίθεται λέγω εἰς δημόσιον πλειστηριασμὸν ἡ ἀναφερομένη οἰκία κειμένη εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Δήμου Ἐρμουπόλεως τῆς ἰδιουκτησίας τοῦ ἀποθιώσαντος ὀφειλέτου Θεοδώρου Δικαιοδοπούλου ἀνήκουσα ἤδη εἰς τὰ ἀναφερόμενα τέκνα καὶ κληρονόμους αὐτοῦ μετὰ ὅλας τὰς διαιρέσεις τῆς, ἄνευ τοῦ ἐδάφους τῆς, μετὰ τοῦ ἀέρος τῆς καὶ μετὰ ὅλων τῶν δικαιωμάτων τῆς, διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ κεφαλαίου ἐκ δραχμῶν τριακοσίων πενήκοντα τεσσάρων ἀριθ. 354 τῶν τόκων αὐτῶν ἀνά μίαν τοῖς 0|0 τὸν μῆνα ἀπὸ 13 Ἰουνίου 1860 μέχρι ἀποπληρωμῆς, τῶν ἐξόδων τῆς ἐπιταγῆς δραχμῶν εἴκοσι καὶ τῶν γεννησομένων ἐξόδων τῆς κατασχέσεως μέχρι ἀποπληρωμῆς ὀφειλομένων παρὰ τῶν ἀναφερομένων κληρονόμων τοῦ Θεοδώρου Δικαιοδοπούλου πρὸς τὸν Κυριακὸν Νικολαΐδην.

Δυνάμει τοῦ ἄρθρου 965 § 1 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὁ πλειστηριασμὸς τῆς ἀναφερομένης οἰκίας ὡς ἀκριβῶς περιγραφεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 65 σημερινῆν ἐκθεσιν ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως ἐνεργηθείσης παρ' ἐμοῦ τοῦ ἰδίου Δικαστικοῦ Κλητῆρος Μιχαὴλ Α. Μυλωνᾶ ἄρχεται ἀπὸ σήμερον καὶ θέλει τελειώσει ὀριστικῶς τὴν δεκάτην ἑκτην Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐξηκοστοῦ πρώτου ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τὴν δεκάτην ὥραν Π. Μ. μετὰ τῆς δωδεκάτης ὥρας τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας, καὶ ἀπὸ παραέλθου τὰ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας κατακυροῦται ἡ ἀναφερομένη οἰκία πρὸς τὸν τὰ πλείονα προσφέροντα καὶ τελευταῖον ὑπερθεματιστὴν τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ διδομένου τοῦ σημείου διὰ σικηπανίου κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 974 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ἡ ἀναφερομένη οἰκία ἐξετιμήθη παρὰ τοῦ προσληφθέντος εἰς τὴν κατάσχεσιν Δημάρχου Ἐρμουπόλεως Κυρίου Ἀμβρόσιου Δαμαλά διὰ δραχμῶν ἑνεκακοσίας ἀριθ. 900.

Ἐπισκευθῆναι δὲ τὴν αὐτὴν οἰκίαν ὁ ἐπισπεύδων τὴν κατάσχεσιν Κυριακοῦ Νικολαΐδης μοι ἔδωκεν ἐγγράφον ἐντολὴν καὶ οὕτω προσφέρω ἐκ μέρους τοῦ δραχμῶν

ἑξακοσίας ἀριθ. 600 διὰ τὰ χρησιμεύσουν ὡς πρώτη προσφορὰ δι' αὐτήν.

Ἡ μὲν πώλησις γίνεται μετρητὰ ἐπὶ χεῖρας εἰς νομίσματα ἀγοραία ἡ δὲ πλειστηριαζομένη οἰκία κατακυροῦται πρὸς τὸν τὰ πλείονα προσφέροντα καὶ τελευταῖον ὑπερθεματιστὴν.

Τὸ παρὸν πρόγραμμα μετὰ τῆς ἐπισυνημμένης ἐκθέσεως ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως θέλει τοιχοκολληθῆ ἀπαξ εἰς τὰ παρὰ τοῦ νόμου διαταττόμενα μέρη καὶ θέλει δημοσιευθῆ δις διὰ τῆς ἐνταῦθα ἐκδομένης ἐφημερίδος ὁ Ἀστὴρ τῶν Κυκλάδων, προσέτι θέλει προφωνηθῆ καὶ διὰ τοῦ ἀρμοδίου Κήρυκος καθ' ὅλην τὴν πόλιν ταύτην καὶ ἐπιτοπίως.

Ἐγένετο τὸ παρὸν πρόγραμμα δηλοποιήσεως πλειστηριασμοῦ σήμερον τὴν εἰκοστὴν τρίτην Φεβρουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐξηκοστοῦ πρώτου ἔτους ἡμέραν Πέμπτην ὥρα 5 Μ. Μ. ἐν Ἐρμουπόλει Σύρου καὶ ὑπογράφεται παρ' ἐμοῦ τοῦ δικαστικοῦ Κλητῆρος.

Ὁ Δικαστικὸς Κλητῆρ
Μιχαὴλ Α. Μυλωνᾶς.

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς
Ἐν Ἐρμουπόλει Σύρου αὐθιμερόν.

Ὁ Δικαστικὸς Κλητῆρ
Μιχαὴλ Α. Μυλωνᾶς.

Ἀριθ. 65.

Εὐρετ.

ἘΚΘΕΣΙΣ

Ἀναγκαστικῆς Κατασχέσεως
Σήμερον τὴν εἰκοστὴν τρίτην Φεβρουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐξηκοστοῦ πρώτου ἔτους ἡμέραν Πέμπτην ὥρα 3 Μ. Μ. ἐν Ἐρμουπόλει Σύρου ὁ ὑποφαινόμενος Κλητῆρ τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν Μιχαὴλ Α. Μυλωνᾶ πρὸς ἐκτελέσειν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5813 καὶ ἀπὸ 4 Ἰουνίου 1853 ἐκτελεστοῦ ἀπογράφου ὑποθηκοδανείου γενομένου μετὰ τοῦ ἀποθιώσαντος ὀφειλέτου Θεοδώρου Δικαιοδοπούλου καὶ τοῦ δανειστοῦ Κυριακοῦ Νικολαΐδου, συναχθέντος ἀπὸ τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐρμουπόλεως Κωνσταντίνου Ἀγγελίδου, κηρυχθέντος ἐκτελεστοῦ παρὰ τοῦ Κ. Προέδρου τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν καὶ κοινοποιηθέντος νομίμως μετὰ τῆς παρὰ πόδας ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν τῆς 23 Δεκεμβρίου 1860 καὶ 3 Φεβρουαρίου 1861 ἐκ μέρους τοῦ Κυριακοῦ Νικολαΐδου κατοικοῦ Ἐρμουπόλεως Σύρου, πρὸς τὸν Ἰωάννην Ζαμάνην ἔμπορον κάτοικον Πατρῶν, Δικαστικὸν ἐπιτροποκηδεμόνα τῶν ὀρφανῶν τέκνων καὶ κληρονόμων τοῦ ἀποθιώσαντος Θεοδώρου Δικαιοδοπούλου, Κατίγκος, Εὐαγγέλου καὶ Θεοδώρας, καὶ πρὸς τοὺς ἐνήλικας Εὐθυμίαν θυγατέρα Θεοδώρου Δικαιοδοπούλου καὶ σύζυγον Ἰωάννου Ζαμάνη κάτοικον Πατρῶν καὶ Ἐλένην θυγατέρα Θεοδώρου Δικαιοδοπούλου καὶ σύζυγον Ἡρακλέους Γρηγοριάδην κάτοικον Ἀθηνῶν, ὡς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ ὑπ' ἀριθ. 442 καὶ 443 Π. Ε. δύο ἐπιδοτήρια, ἦτοι τοῦ Δικαστικοῦ Κλητῆρος τοῦ ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν Ματθαίου Ἀγ-

γελοπούλου, καὶ τῆς 3 Φεβρουαρίου (ε. ε.) τοῦ Δικαστικοῦ Κλητῆρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Δ. Λιζοπούλου διὰ τῶν ὁποίων ἐπετάχθησαν οἱ ἀναφερόμενοι ὑπὸ τὴν ἀνω ἐκτεθείσαν ἰδιότητά των ἵνα ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας πληρώσωσι διὰ κεφάλαιον τοῦ ἀναφερομένου ὁμολόγου δραχμῶν τριακοσίας πευτήκοντα τέσσαρες ἀριθ. 354, τόκους αὐτῶν ἀνά μίαν τοῖς 0|0 τὸν μῆνα ἀπὸ 13 Ἰουνίου 1860 μέχρι ἀποπληρωμῆς καὶ δι' ἀπόγραφον, ἀντίγραφα, ἀντιγραφικά, παραγγέλαια, ἐπιδόσεις καὶ ταχυδρομικὰ δικαιώματα δεῖξαι, ἀλλὰ δὲν ἴδυνήθησαν νὰ πληρώσωσι τὸ ἀναφερόμενον χρέος ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας.

Διὰ ταῦτα ὁ ὑποφαινόμενος Κλητῆρ πρὸς ἐκτελέσειν τοῦ ἀναφερομένου ἀπογράφου καὶ κατὰ συνέπειαν τῆς πρὸς ἐμὲ δοθείσης ἐγγράφου πλερεξουσιότητος ὑπὸ ἡμερομηνίαν 20 Φεβρουαρίου ε. ε. παρὰ τοῦ Κ. Κυριακοῦ Νικολαΐδου παραλαβὴν τὸν Δημάρχον Ἐρμουπόλεως Κ. Ἀμβρόσιον Δαμαλά μετέβην μετ' αὐτοῦ ἐνταῦθα κατὰ τὴν θέσιν Καταλύματα τῶν δύο ἀνεμομύλων ἔνθα κεῖται μία λιθόκτιστος οἰκία τοῦ ἀποθιώσαντος ὀφειλέτου Θεοδώρου Δικαιοδοπούλου, συνισταμένη ἀπὸ ἀνώγειον καὶ κατώγειον, ὧν τὸ μὲν ἀνώγειον σύγκειται ἀπὸ μίαν αἶθουσαν μετὰ μικρὸν ντουλάπι ἐντὸς τοῦ τοίχου, τρία παράθυρα, μίαν θύραν, κάτωθι καὶ ἄνωθι σаниδωμένην καὶ μετὰ δοκοῦς, ἐξωθεν μετὰ χαγιάτι, κάτωθι καὶ ἄνωθι σаниδωμένον καὶ μετὰ ξυλίνην κλήμακα, τὸ δὲ κατώγειον ἐπίσης ἀπὸ μίαν αἶθουσαν μετὰ δύο ντουλαπᾶκια ἐντὸς τοῦ τοίχου, ἐν πρᾶθυρον, μίαν ξυλίνην κλήμακα (ἐκτὸς τῆς ἀνωτέρω) δι' ἧς ἀνέρχονται εἰς τὸ ἀνώγειον καὶ μίαν θύραν κάτωθι καὶ ἄνωθι σаниδωμένην ἐξωθεν μετὰ ἀυλόγυρον ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶναι ἐν μαγειρεῖον μετὰ τζάκι του, μετὰ δύο πρᾶθυρα καὶ μίαν θύραν, ἄνωθι σаниδωμένην καὶ ἀναγκαῖον, τὸ προαυλίον εἶναι τοιχογυρισμένον καὶ μετὰ μικρὰς ξυλίνους κικλίδας κάτωθι εἶναι λιθοστρωμένον, οἱ τοίχοι τοῦ κτηναγίου εἶναι λιθόκτιστοι τοῦ δὲ ἀνωγαίου ἀπὸ τζατμά, ἡ δὲ στέγη τῆς εἶναι μετὰ ὀστρακίαν καταμετρηθῆν δετὸ γήπεδον τῆς ἀναφερομένης οἰκίας μετὰ τοῦ προαυλίου ἦτοι ἡ ἔκτασις τῆς ἐπιφανείας τῆς κατὰ μῆκος καὶ πλάτος εὐρέθη ὡς ἐγγίστα ἐκ μέτρων βασιλικῶν τεκτονικῶν τετραγωνικῶν τὸ ὅλον τριάκοντα τριῶν ἀριθ. 33 τὸ δὲ ὕψος 4 23|00 ὡς ἐγγίστα καὶ τὸ πάχος τοῦ τοίχου ὡς ἐγγίστα 50|00 τοῦ μέτρου, πλησιάζει δὲ ἡ ἀναφερομένη οἰκία μετὰ τὰς οἰκίας τοῦ Ἰωάννου Κουρκουτάκη καὶ Ἰωάννου Μυρίσου καὶ δημοσίους δρόμους, καὶ ἐπὶ παρούσῃ τοῦ ῥηθέντος Δημάρχου μὴ παρόντων οὐδενὸς τῶν διαδίκων κατέσχον ἀναγκαστικῶς τὴν ἀναφερομένην οἰκίαν μετὰ ὅλας τὰς διαιρέσεις τῆς, ἄνευ τοῦ γηπέδου

(Ἐπιτεταί συνέχεια Δικαστικοῦ)

ΤΥΠΟΙΣ Ν. ΒΑΡΒΑΡΕΣΟΥ.